

Krompirjevci.

Kako je pri vas, kadar kopljete krompir? — Kadar pri nas kopljemo krompir, takrat je za nas vse nenavaden dan.

Mi, ki se štejemo že med »velike«, gremo po zajtrku takoj na njivo. Tam nas že čaka delo. Krompir pobiramo v nalašč zato narejene pobiračke. Najbolj imeniten je pa ta dan zato, da niti opoldne ne gremo domov. Jemo kar zunaj na polju. Ko bi vi vedeli, kako je to lepo! Pred nami velika posoda dobro zabeljene kaše, iz žerjavice puhti duh po pečenem krompirju, pred vsakim izmed nas kos mehkega kruha: slišite, ali vas ne mika, da bi prisedli k nam in z nami jedli? Po južini pa spet na delo! Seveda pridno delamo, domači nas pa še bolj pridno hvalijo. Šele tedaj, ko je solnce že blizu hriba, prenehamo z delom. Zadovoljni se vračamo domov, zakaj dobro se zavedamo, da smo že nekaj pripomogli s svojim delom, da bo prišel krompir suh in čeden pod streho.

Doma ostanejo ta dan samo tisti otroci, ki niso še za nikako rabo, ampak le za jok ali za napotje. Ti bi imeli pa radi doma opraviti z našim delom in s krompirjem. Samo ne gre jim ne, kakor sploh nobena reč razen ham-ham.

Naša Režika je hotela tisti dan tudi jesti krompir. Začela ga je lupiti, dovršila pa svojega dela ni. Roka ji je bila preokorna, nož pa preoster. Spodrsnil ji je, vščipnil v kožo, pa se je prikazala na roki kri. Res, prava, rdeča kri! Strah in groza! Kaj bo zdaj, če ji uide duša!

Dobro, da je opazil Tonček še o pravem času nevarnost in brzo poklical staro mater. Mati pa hitro

debelo platneno cunjjo na roko, in kri je dobila tak strah, da se je naenkrat premislila. Otroka sta se pa krvi toliko prestrašila, da sta šla oba kar spat. Stara

mati zato niso nič jokali; vsaj paziti ni bilo treba več na sitna otročaja. Koliko dela se lahko naredi, če otročad spi!

Ko smo se pa mi, razumnejši krompirjevci, vrnili s polja sta otroka že trdno spala. In potem trdno spala vso noč. Mi pa ne. Pol speči pol bdeči smo še naprej gledali, kako se vali krompir in krompirček izpod motik; poslušali, kako grmi v vreče in koše; vonjali, kako dehti zemlja in sežgani olupki iz žerjavice.

Sid. :

Sv. Nikolaj.

Bratec, poglej,
trije gredo!
Gre angel naprej,
za njim Nikolaj.

in z verigo rožlja
in z metló ropotá . . .
Na rami pa koš!

In zdaj — kdo pa zdaj?
Kdo za njima gre?
Ima črne roké,
ima črne nogé,
ima štrašne zobé,
ima strašne rogé

Boš priden? Boš? —

Poglej, poglej,
tam trije gredo. —
Kako bo lepó
in kako bo hudó!

